

# РЕШЕНИЕ

№ 2050

гр. София, 26.07.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева  
Ирина Стоева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева  
като разгледа докладваното от Пепа Маринова-Тонева Въззивно гражданско дело № 20211100508286 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20097426 от 16.04.2021 г. по гр.д. № 59175/2020 г. Софийски районен съд, 43 състав отхвърлил предявените от ЦР. П. АШ., ЕГН \*\*\*\*\*, срещу „С.В.” АД, ЕИК \*\*\*\*, искове с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. чл. 124, ал.1 ГПК за признаване за установено по отношение на ответното дружество, че ищцата не му дължи сумата от общо 3 413.21 лева, от която сумата от 2 950.28 лева – главница, и сумата от 462.93 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 24.10.2014 г. до 10.05.2016 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 07.04.2015 г. по гр.д. № 58165/2014 г. по описа на СРС и е образувано изп.дело № 20168630401021 по описа на ЧСИ С.Х., с район на действие СГС. На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК ищцата е осъдена да заплати на ответника сумата 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищцата ЦР. П. АШ., която го обжалва изцяло с оплаквания за неправилност - неправилно приложение на материалния закон. Първостепенният съд неправилно приел, че давността в случая е 5-годишна. Този срок бил приложим само при водено

съдебно производство, а в случая изпълнителният лист бил издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение и приложим бил краткият 3-годишен давностен срок. Неправилен бил и изводът на съда, че давността е почнала да тече от издаването на изпълнителен лист. Константната съдебна практика приемала, че давността тече от издаването на заповедта за изпълнение. Правилно съдът приел, че в случая е налице перемпция след двегодишно бездействие на вискателя, но неправилно приел срокът на новата давност да е 5-годишен. Моли съда да отмени атакуваното решение и вместо него постанови друго, с което да уважи предявените иски. Претендира разноси за двете инстанции.

Въззиваемата страна „С.В.” АД не е депозирала отговор по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК и не взема становище по жалбата.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което съдът следва да се произнесе по основателността ѝ.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо, а по същество – правилно по следните съображения:

Чл. 116 ЗЗД предвижда, че давността се прекъсва: с признаване на вземането от длъжника (б. „а”), с предявяване на иск или възражение или на искане за почване на помирително производство (б. „б”), и с предприемане на действия за принудително изпълнение (б. „в”).

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

Според т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното

производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В хипотезата на чл. 116, б. „в” ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н., до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Правилата относно спиране и отпадане на ефекта на прекъсването на давността в исковия процес са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в” ЗЗД. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. За разлика от исковия процес, в изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности).

Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т.нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление

вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

По отношение на вземане, за което е налице издадена заповед за изпълнение, влязла в сила в хипотезата на чл. 416, пр. 1 ГПК - поради неподаване на възражение от длъжника в срока по [чл. 414, ал. 2 ГПК](#), е приложима нормата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#). Същата предвижда, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Това важи за всички съдебно установени вземания, вкл. за лихвите. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на [чл. 414 ГПК](#) проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес по реда на чл. 422 ГПК. По силата на [чл. 416 ГПК](#), когато възражение не е подадено в срок, както е и в случая, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в [чл. 414, ал. 2 ГПК](#) преклузивен срок, заповедта се стабилизира („влиза в сила“ по терминологията на закона), като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането въз основа на настъпили преди издаване на заповедта факти, са основанията на иска по [чл. 424 ГПК](#) - новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства. Извън иска по [чл. 424 ГПК](#), длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва вземането въз основа на настъпили преди издаване на заповедта факти. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд да приеме възражението му по реда на [чл. 423 ГПК](#). Този режим се различава от регламентирания в [ГПК \(отм.\)](#) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване на искове - [чл. 252 ГПК \(отм.\)](#), [чл. 254 ГПК \(отм.\)](#), [чл. 255 ГПК \(отм.\)](#), които не се преклудират със специални срокове. Съгласно

сега действащия ГПК обаче, с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. Аргумент в полза на това разбиране е и разпоредбата на чл. 371 ГПК, която допуска в производството по търговски спорове възражение за прихващане да се прави до приключване на съдебното дирене във въззивната инстанция, когато съществуването или неоспорването му са установени с влязло в сила съдебно решение или заповед за изпълнение. В този смисъл е и практиката на ВКС (решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV ГО, решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г., IV ГО и др.) - давността за вземанията по влязла в сила заповед за изпълнение в хипотезата на чл. 416, пр. 1 ГПК е петгодишна и започва да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение.

В случая от изискания препис от изпълнително дело № 20168630401021 по описа на ЧСИ С.Х., рег. № 863 на КЧСИ се установява, че същото е образувано на 19.04.2016 г. за събиране на вземанията по изпълнителен лист от 07.04.2015 г., издаден в полза на ответното дружество въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по гр.д. № 58165/2014 г. по описа на СРС, 66 състав. Противно на твърдяното в жалбата, районният съд не е приемал, че давността тече от издаване на изпълнителния лист. Предвид липсата на данни по делото кога заповедта е влязла в сила, съдът е приел, че това е станало най-късно до датата на издаване на изпълнителния лист. Дори обаче заповедта да е влязла в сила още през 2014 г., това е неотносимо за спора, тъй като през 2016 г. по образуваното изпълнително дело последователно са наложени запори по банкови сметки и върху трудовото възнаграждение на длъжника, с което 5-годишната давност, започнала да тече от влизане в сила на заповедта, е последователно прекъсвана на датите на връчване на запорните съобщения на третите задължени лица - съответно на 28.04.2016 г. и 09.05.2016 г. (т. 5 на Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017г. по тълк.д. № 3/2015г., ОСГТК на ВКС).

В периода 20.05.2016 г. – 22.02.2018 г. по наложения запор върху трудовото възнаграждение по сметка на ЧСИ регулярно са постъпвали частични плащания, с които е извършвано частично погасяване на дълга. При наличие на такива плащания през посочения период, вискателят не е бил

длъжен да иска предприемане на други изпълнителни действия, които да поддържат висящността на изпълнителното производство, защото всяко плащане представлява частично изпълнение на дълга, а това е факт, който води до прекъсване на двегодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

След прекратяване на трудовото правоотношение на длъжника, с молба от 28.03.2018 г. вискателят е поискал от ЧСИ да наложи заповест по банкови сметки на длъжника, върху трудово възнаграждение и/или пенсия, да наложи възбрани, както и да насрочи опис на движими вещи. На 28.08.2018 г. съдебният изпълнител е наложил заповест по банкова сметка на длъжника в „Сосиете женерал експресбанк“ АД, с което давността отново е прекъсната.

На 24.01.2020 г. длъжникът подал молба, с която поискал от ЧСИ разсрочване на плащанията по 50 лв. до 25-то число на месеца, като на 27.02.2020 г. извършил и частично плащане на сумата 40 лв.

Признаването на вземането по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД представлява волеизявление на правнозадълженото лице, адресирано до носителя на вземането или до негов представител, с което или пряко се признава съществуването на вземането, или се излагат фактически твърдения, искания, предложения, които в контекста на обстоятелствата, при които те са отправени, манифестират имплицитно признанието от страна на правнозадълженото лице, че задължението съществува - т.нар. конклюдентно (имплицитно) признаване на дълга. Според съдебната практика, конклюдентно (имплицитно) признаване на дълга би могло да бъде и искане от длъжника до кредитора за удължаване срока за изпълнение на задължението или за неговото разсрочване.

В случая, доколкото ЧСИ действа по възлагане от кредитора и в негов интерес, изявлението, отправено от длъжника до съдебния изпълнител следва да се разглежда като такова и до кредитора. Изявлението на ищцата с посочената молба от 24.01.2020 г. за разсрочване на дълга и поетия от нея ангажимент да плаща ежесмесечно по 50 лв. представлява признание на целия дълг, доколкото не се касае за частично плащане, а за волеизявление на длъжника за периодични ежесмесечни плащания, имащи за цел да погасят цялото задължение чрез разсрочването му във времето. Поради това с молбата от 24.01.2020 г. длъжникът е признал вземането и давността е прекъсната в хипотезата на чл. 116, б. „а“ ЗЗД. От този момент до завеждане

на исковата молба в съда на 27.11.2020 г., както и до спиране на изпълнението по реда на чл. 389 ГПК с определение на СРС от 23.02.2021 г. няма двегодишен период, в който вискателят да е бездействал, съответно изпълнителното производство не е било прекратено по силата на чл. 433, ал. 1 т. 8 ГПК. Със спиране на изпълнението с определението от 23.02.2021 г. давността е спряла да тече, тъй като при спряно изпълнение вискателят не може да иска извършване на изпълнителни действия.

По изложените съображения предявените отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК са неоснователни. Предвид съвпадението на крайните изводи на двете инстанции, атакуваното решение следва да бъде потвърдено,

При този изход, разноски за настоящата инстанция на въззивницата не се следват, а от въззиваемия не се претендират, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 20097426 от 16.04.2021 г., постановено по гр.д. № 59175/2020 г. на Софийски районен съд, 43 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_